

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι'

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 28 ΤΟΥ ΓΕΝΝΗΡΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘΜΟΣ 464

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΑΒΑΙΧΟΣ. Εἰς τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ.
CHARLES BAUDELAIRE. Ἀπὸ τὰ «Μικρὰ ποιήματα» σέ
πρόζα. V. Ἡ διπλὴ κάμαρη (μετάφρ. Ἑσπερος).
Α. Ε. Κουβέντε;—Πολιτικά.
ΙΔΑΣ. Ἑλληνοβουλγαρικά.
Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἐντύπωση ἀπὸ μιᾶ δίκης.
ETTORE MOSCHINO. Τριστάνος καὶ Ἰζόλδη (μετάφρ.
Ν. Ποριώτης) (συνέχεια).
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. Ὁ προϋπολογισμός (Γ').
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Τὸ τραγούδι.
Ἔνα γράμμα.
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣ. Πολιτικὴ Ἐπιθεώρηση.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Εἰς τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ, — ΑΠΟ-
ΚΡΙΣΙ Εἰς ἓν ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ

Συνάδελφο μὲ κράξεις ποιητῇ,
Ἐσύ, «πηγὴ ὕδατος ἄλλομένου»,
Νᾶμα ψαλμοῦ ζωῆς πατρίδας αἴνου,
Ποῦ αἰώνια Ἑλλάδα βουτίζει θαυμαστή.

Καὶ ἄμποτες ἀπ' αὐτὸ νὰ ποτιστῇ
Τὸ χῶμα αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ καμένου,
Καὶ νᾶναι καὶ ἡ βουλὴ τοῦ πεπρωμένου
Ξανὰ μὲ δάφνες νέες νὰ στολιστῇ.

Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἔρημου βράχου μιὰ βρυσσοῦλα,
Ποῦ ἔρημη ρέει σ' ἔρημο γιालὸ —
Καὶ ρέει, σὰ νὰ κλαίῃ τὴν ἐρμιά της

Καὶ μόνον νύχτα—μέρα—βράδυ—αὐγοῦλα
Κρένει μὲ τοῦ πελάου τὸ βογγητό..
Καὶ ἂν ἔρτη φτερωτὸς νὰ πγῇ διαβάτης.

Λυξούρι, 1911, Χριστόγεννα

Μ. ΑΒΑΙΧΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Μ. ΑΒΑΙΧΟ ΤΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ρεματαριά ἢ βρυσσοῦλα ἢ ποταμός,
ζωῆς νᾶμα τὸ νερὸ τοῦ Τραγουδιοῦ,
πότε μιᾶς πολιτείας ὁ ταραμὸς,
πότε μέρωμα τᾶρχιου λαγκαδιοῦ.

Ρέει, κλαίει. Τὸ πίνει ὁ φτερωτὸς διαβάτης
γιὰ νὰ ὑψωθῇ στάγνὰ καὶ στάνοιχτά.
Ἡ ἁμαρτωλὴ Ψυχὴ τὴν παρθενιά της,
μέσα του σὰ λουστῇ, ξαναποχτᾶ.

Καὶ στὴ φήμη καὶ κάτου ἀπὸ τὴ λήθη
καὶ σὰ στῶν Ὀλυμπίων τὸ πλευρό,
πάει τὸ Τραγούδι. Ὁ Κόσμος, παραμύθι
τὸ Τραγούδι, τᾶθάνατο νερό.

Κι ἂν τίποτε δὲν ἦρε νὰ ποτίσῃ
κι ἀταίριαστο κυλάει κ' ἔρμαδιακό,
μὲ τὸ δικό του μοναχὰ μεθύσι
ζῇ, θεριεμένο ἢ πρῶο, βασιλικό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Βλέποντας τὴ φόρα ποῦ ἔδωσε τώρα κοντὰ δ
«Νουμάς» στὴν πολιτικὴ, — κι ἔχι πῶς τάχα ἀπο-
δοκιμάζω τὸ πρόγραμμά του, παρὰ ἔτσι ἀπὸ τῶν ἰ-
δεῶν τὴν ἀλληλουχία, θυμήθηκα ἓνα μου ἀξάδερφο
ποῦ ὅταν ξαναῆρθε πρώτη φορὰ στὸν τόπο τοῦ ἀπὸ
τὴν Ἀθήνα, καὶ δηγότανε στοὺς συντοπίτες του τὰ
ὅσα εἶδε κι ἄκουσε στὴ μαρμαρένια τὴν πρωτεύου-
σα, τοὺς ἔλεγε κ' ἓνα πρᾶμα ποῦ τοῦ ἀφήκε βαθύ-
τερη ἐντύπωση ἀπὸ κάθε ἄλλο, πῶς σ' ἔποιο καφε-
νεῖο κι ἂν ἔμπαινες στὴν Ἀθήνα, σ' ἔποια «Λέ-
σχη», σ' ἔποιο ζαχαροπλαστεῖο, ἄλλο δὲν ἄκουγες
παρὰ **πολιτικά**. Καὶ μὲ τέτοιο σοβαρὸ τρόπο τᾶλε-
γε αὐτὸ δ. φίλος, ποῦ ἐμένα τουλάχιστο, — μιὰ πι-
θαμὴ μαθητοῦδι τότες, — μοῦ φαινότανε πῶς οἱ Ἀ-
θηναῖοι κουβεντιάζανε γιὰ τὴν πολιτικὴ τοῦ Ἀρι-
στοτέλη, ἃς ποῦμε τὸ πολὺ ἀπλοποιημένη.